

MARION

En m'embraiant, de matin me pensave
Qu'a passat 'n temps, Marion, que siam pas vièlhs.
I a seissanta ans qu'encara me frisave.
Que de costat cargave mon capèl.
Tótei lei soirs me metiái en gogueta,
Aviái vint ans, ère dins tót mon jus,
E mei botelhs fasiàn tibar mei guetas...
Diga, Marion, te'n sovenes pas pus ?

Quand lo dimenge, après ma barba fácha,
Aviái cargat mei braias de cadís,
Mei souliers blancs garnits de belei tachas,
Mei debàs blus, ma vesta de drap grís,
Tótei lei filhas en passant s'arrestavan ;
Mai iéu disiái : « Es pas 'quí que me prus ;
E meis uelhás tojorn t'acossejavan...
Diga, Marion, te'n sovenes pas pus ?

De ton costat, tus ères charmantassa ;
Teis uèlhs brillhavan mai que mei botons,
Aviás de braç, de fotraus de cambassas,
Un estomac mofle coma un paston.
Ara, ton rastelièr resta en batalha,
Tei dos cambons son secs coma de fus,
E ta babina es plissada a la palha...
Diga, Marion, te'n sovenes pas pus ?

Auriam dançat descauç sus un restoble ;
Tótei lei sers veniái t'acompanhar.
E tei vesins disián : « Lo polit coble ! »
Quand nos vesían tótei dos enliassats.
Siam frescs e gais, siam drechs coma de quilhas ;
Ara, marcham tót de bistoribús,
E sem fronzits coma de passerilhas...
Diga, Marion, te'n sovenes pas pus ?

Lo premier cóp, Marion, que te veguère,
Mon estomac se virèt d'aut en bas ;
De cauta a cauta, a la fin, m'anoncère,
Tót en gratant meis auelhas e mon nas...
Ere timid, alors, coma una calha.
En prenem vam pèr faire mon cabús,
A ton entorn, qu'ai reballat mei braias !
Diga. Marion, te'n sovenes pas pus ?

Un ser, voliái te faire una braçada,
O voliás pas : te tenguère tei braç.
Tus as tojorn agut la man levada ;
Pèr un poton aguère dos mostás.
Aquò petèt coma una giroflada ;
Tei cinc anchòias, en sovenir de tus,
Uèch jorns aquí demorèron marcadadas...
Diga, Marion, te'n sovenes pas pus ?

E puèi venguèt noste join de mariage...
— De ié pensar me fai virar lei dents.
Diguères : « Vouï », blanca coma un formatge ;
Mangem, beguem, dansem, puèi nos couchem.
Pensaviam pas, alors, que la vielhessa
Nos virariá tót dessota dessús...
Ont es passát nòsta bela joinessa ?
Diga, Marion, te'n sovenes pas pus ?

La vièlha auçèt sa testassa passida,
En aissejant ié faguèt responsa : « Òi,
Parles pas pus dei beus jorns de la vida ;
De ne'n parlar, mon estomac me còi.
— Lo paure vièlh tojorn recomençava,
Tojorn renava amb son accent crús,
Tot en fretant son nas que degotava :
« Diga, Marion, te'n sovenes pas pus ? »